

לא חשוב הכסף, העיקר השמפניה

נעמי אדווה, היו התרחשויות מסוג אחר (ראה רחל המרחלת).
 ודווקא במועדון האצולה דולפין באר — שם אפשר להוציא גם בערב רגיל 150 — 200 לירות לזוג — אירעה התקרית הי פיקנטית של הערב — כלל לא ברוח בשורת השלום של המושיע. שמלות הר פאר והעדוים הנוצצים של נשות החברה הגבוהה, דמו לסצינה מסרט. אך ברגע שהמצלמה הבזיקה זינק בעל הבית, זיגמונד וייזל — בצעקות אימים: „לא לצלם! אני קורא למשטרה!“

השמחה הושבתה. עד שהגיע סמל המישטרה אלי הרם, שהסביר לאדון וייזל כי אין כל חוק האוסר לצלם מסוי בות — גם אם אירע בהן בילבול מסויים. למראה המהומה, נעצרו עובדי אורח לחזות במתרחש. „סנובים“ הגיב אחד מ מה, שהציץ לתוך פנים המועדון. „מה כל השמחה עליהם? פתאום התחילו להי גוג לי תגים של הגויים.“ „אל תגוים“, השיבה הצעירה לצינו. „למה זה חג רק של הגויים? זה חג גם

החיר!

יקרות ביותר. מנהל המקום, זיגמונד וייזל ק חמס כשהמצלמה הבזיקה, הזעיק שוטר מפרעיים על שלוותם של אורחיו החשובים.

יפהפיות, מכונאים ונהגים. אוהלים, מועדון הלילה של הילטון, סיי פק תוכנית, אך קימץ בכיבוד. נוסף לי תזמורת, הופיעו במקום בועז שרעבי ו צמד זמרות תוצרת חוץ — אייבל ואווה פרנסיס. הקהל — ברובו תיירים אורחי המלון, וישראלים בודדים, שהעדיפו ל שלם — 80 לירות לזוג במקום — 100 במקום אחר. אך אם לקחת בחשבון, כי לאחר שנתרוקנה כוסית השמפניה הרא שונה — חייב כל משקה נוסף בתשלום נוסף — מגיע התשבון לזוג למאתיים ויותר.

השמחות התחוללו גם בבתי פרטיים. באחד מהם, הציעה נערת חברה מפורי סמת לאורחיה לחם לבן ומרק גולש. חלק מהאורחים קיווה ליותר — אך נאלץ להסתפק בזאת בלבד. שום חשפנות, כבי ימים עברו, שום השתוללות ראוייה לשי מה — שום כלום חוץ מהגולש והלחם. בבית פרטי אחר, אצל נערת חברה אחרת,

באיטצב עליז

לספרית אולגה ביטון (למעלה) ולפקידה בטי כהן (למטה) לא איכפת כמה שילמו החברים שלהן עבור בילוי הסילבסטר. העיקר שיש הזדמנות לחגוג את השנה החדשה. מחר חוזרים לעבודה האמורה, וממתינים להזדמנות לשמחה נוספת אותה יבלו בריקודים סוערים.

שלנו. אצלנו הראשון לינואר זה לא התחלת השנה החדשה? מישהו זוכר בכלל איך הולכים התאריכים בעברית? מדוע לא לשמוח בראש השנה, יחד עם כל ה עולם?"

נשיקה אחרונה
 חצות, טילבס-טור 1971: נשיקת פרידה לשנה שחלפה.